

POSTANOWIENIE

Dnia 5 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Demendecki

w sprawie dotyczącej obwinionego sędziego Wojskowego Sądu Garnizonowego w O. W. C., po rozpoznaniu w Izbie Odpowiedzialności Zawodowej na posiedzeniu w dniu 5 czerwca 2024 roku, wniosku obwinionego w przedmiocie wyłączenia SSN Marka Motuka od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZIZ 18/23 na podstawie art. 42 § 1 k.p.k. i art. 41 § 1 k.p.k. a contrario w zw. z art. 128 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2023 r. poz. 217 z późn. zm.)

postanowił:

pozostawić bez rozpoznania złożony ustnie do protokołu na rozprawie w dniu 8 maja 2024 r. wniosek obwinionego o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZIZ 18/23.

UZASADNIENIE

Uzasadnienie

Podczas rozprawy w dniu 8 maja 2024 r., sygn. akt II ZIZ 18/23, obwiniony wniósł o wyłączenie SSN Marka Motuka od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZIZ 18/23, wskazując, że sędzia ten „brał on udział w wydaniu orzeczenia w innej sprawie na jego niekorzyść, której Przewodniczącym był sędzia Koziulewicz”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek obwinionego w przedmiocie wyłączenia SSN Marka Motuka od udziału w sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZIZ 18/23 należało pozostawić bez rozpoznania z przyczyn formalnych.

Zgodnie z treścią art. 41 § 2 k.p.k. wniosek o wyłączenie sędziego, zgłoszony na podstawie § 1 po rozpoczęciu przewodu sądowego, pozostawia się bez rozpoznania, chyba że przyczyna wyłączenia powstała lub stała się stronie wiadoma dopiero po rozpoczęciu przewodu. Biegu terminu do złożenia wniosku o wyłączenie sędziego wyznacza zatem zarządzenie o przydzieleniu sprawy do rozpoznania danemu sędziemu lub wyznaczeniu sędziego do orzekania w tej sprawie (w składzie wieloosobowym), natomiast – co do zasady - końcową datą tego terminu jest rozpoczęcie przewodu sądowego (tj. w sytuacji, gdy przyczyna wyłączenia nie powstała lub stała się stronie wiadoma dopiero po rozpoczęciu przewodu sądowego).

W sprawie prowadzonej pod sygn. akt II ZIZ 18/23 zarządzeniem z dnia 14 marca 2024 r. zawiadomiono strony o wyznaczonym w powyższej sprawie składzie orzekającym, z pouczeniem, iż w terminie tygodnia od dnia otrzymania niniejszego zawiadomienia przysługuje prawo do złożenia wniosku o jakim mowa w art. 29 § 6 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym, a następnie doszło do rozpoczęcia przewodu sądowego na rozprawie w dniu 8 maja 2024 r., podczas której obwiniony oświadczył, że jego aktualny adres do doręczeń jest taki sam jak w aktach sprawy.

Mając zatem na uwadze, iż przepis art. 41 § 2 k.p.k. determinuje zaniechanie merytorycznego rozpoznania wniosku o wyłączenie sędziego w sytuacji, gdy został złożony po rozpoczęciu przewodu sądowego, a przyczyna wyłączenia nie powstała lub nie stała się stronie wiadoma dopiero po rozpoczęciu przewodu sądowego, formułowany przez obrońcę obwinionego postulat należało pozostawić bez rozpoznania. Jednocześnie wskazać należy, iż wskazywana przyczyna wyłączenia nie stanowi zarówno okoliczności powstałych po rozpoczęciu przewodu sądowego, jak również takich, które stały się wiadome po nastąpieniu tego etapu.

Niezależnie od powyższego wskazać należy, że zaprezentowana przez autora wniosku lakoniczna argumentacja nie zawiera w swej treści jakiegokolwiek okoliczności, które mogłyby podawać w wątpliwość bezstronność wskazanego sędziów, a tym samym nie spełnia wymogów wskazywanych przez ustawodawcę w art. 41 k.p.k., na której to podstawie wnioskodawca oparł swoje żądanie. Treść powołanego przepisu, dla stwierdzenia podstawy wyłączenia sędziego, wymaga natomiast istnienia określonej

kategorii okoliczności, która, jeżeli zestawić ją z przedmiotem rozstrzygnięcia w określonej sprawie, prowadzi do wniosku o uzasadnionej wątpliwości co do bezstronności sędziego, mającego ją rozstrzygnąć. Oznacza to, że pomiędzy podnoszonymi okolicznościami, które powinny mieć charakter rzeczywisty i obiektywny, a rozstrzygnięciem konkretnej sprawy musi zachodzić związek funkcjonalny, pozwalający na możliwości wyprowadzenia z nich wniosku o istnieniu uzasadnionej wątpliwości co do braku bezstronności w rozstrzygnięciu tej sprawy, a więc o potencjalnie możliwym rozstrzygnięciu na korzyść jednej ze stron, bez uzasadnionych podstaw. Uzasadniona wątpliwość co do bezstronności, w rozumieniu art. 41 § 1 k.p.k., zachodzi zatem zawsze *in concreto*, a nie *in abstracto*. Nie może zatem stanowić jedynie subiektywnego przekonania określonej osoby, lecz winna być konkretna, realna, obiektywna i poddająca się zewnętrznej weryfikacji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 stycznia 2012 r., III KK 214/11, OSNKW 2012/4/4).

Mając powyższe na względzie Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.

[M. T.]

[ms]